

Violul este o crimă și trebuie pedepsit ca o crimă! Violul este un act de violență comis în deplină cunoștință de cauză de către violator și trebuie pedepsit ca atare, fără să fie invocate circumstanțe atenuante în favoarea lui și circumstanțe agravante în defavoarea femeilor victimizate!

NU includerii violului în Legea medierii! Violul nu este negociabil!

Prin includerea violului în legea medierii se dă încă un semnal de permisivitate față de o faptă penală gravă și i se creează violatorului condiții legale să scape de pedeapsă. Statul validează ideea conform căreia violul poate fi cumpărat, iar suferința victimelor tranzacționată. Dacă această lege va fi adoptată, violatorii își pot negocia libertatea.

Nu vom putea schimba această întreagă cultură care neagă demnitatea femeilor agresate sexual decât prin solidarizarea cu ele și acordarea sprijinului și încrederii noastre. Această lege care se dorește o simplificare a sistemului juridic din perspectiva legiuitorilor este de fapt o piedică ce îngreunează procedurile de justiție deja dificile și traumatizante din perspectiva femeii victimizate de violator și sacrificate pentru conveniență de stat.

Prin urmare:

1. Cerem **eliminarea violului din Legea medierii**. Medierea nu face decât să perpetueze mentalitatea că aceste fapte nu sunt atât de grave, că se poate cădea la pace cu agresorul, că agresorul își poate cumpăra libertatea și poate continua să agreneze nestingherit.
2. Solicităm **înființarea de centre de urgență** pentru victimele violului și formarea unui personal specializat în problematica agresiunilor sexuale care să acționeze în interesul victimelor, prin consiliere psihologică și consiliere legală.
3. Cerem ca statul să transmită un semnal de toleranță-zero în ceea ce privește cazurile de viol și violență sexuală. Așteptăm de la statul român o poziție clară și asumată: **violul este o crimă. Singurul vinovat al acestei crime este violatorul**. Violatorul trebuie pedepsit în orice context și în orice circumstanță.

În data de 1 februarie 2014 urmează să intre în vigoare Legea medierii și în cauzele penale. Legea nr. 115/2012, în vigoare din vara anului 2012, a modificat Legea medierii, instituind, printre altele, **obligația de a participa la o ședință de informare privind medierea, ca procedură prealabilă instanței de judecată**.

Printre altele, **această lege prevede soluționarea cazurilor de viol printr-un proces formal de mediere între victimă și agresor și va impune ca, înainte de a depune o plângere penală (sau într-un anumit termen de la declanșarea procesului), victima să obțină un certificat în urma participării la o sesiune de informare despre mediere cu agresorul!**

Problemele punctuale cu implementarea acestei noi legi sunt pe mai multe niveluri:

- în România, ca în multe alte locuri:

- la nivel cultural, **violul nu este de fapt considerat o infracțiune** și femeile sunt sistematic blamate, stigmatizate și decredibilizate. Sunt considerate provocatoare și instigatoare, li se spune că „au făcut ele ceva”, că s-au îmbrăcat și comportat provocator, că au mers pe stradă la ore nepotrivite. Iar experții psihologi și criminaliști ai țării le sfătuiesc să aibă grijă cum se îmbracă și cum se “urcă în lift” pentru a preveni agresiunile contra lor;
- **femeile trăiesc într-o cultură a violului** întreținută și perpetuată de: bancuri și anecdotă despre viol, tabloide și emisiuni TV în care violul este tratat ca subiect de divertisment și batjocură la adresa femeilor, folosirea unui limbaj pseudo-pornografic în relatările despre viol, insinuând că victima minte sau inventează. Violul a ajuns o glumă.
- adeseori, **femeile sunt descurajate să depună plângere** în cazuri de viol de către toți cei cu care interacționează, de la agresorul bărbat și persoanele apropiate lor, până la personalul medical și poliție, iar procedura prin care trebuie să treacă pentru a raporta agresiunea (înainte de înfățișarea în instanță) – de la obținerea certificatului medico-legal la întâlnirea cu poliția și depunerea plângerii oficiale, la discuții cu avocați și alte persoane oficiale – este deja aproape imposibil de parcurs fără un sprijin informat, simpatetic; nu există un sistem bine pus la punct care să desemneze niste persoane capabile să acționeze în interesul femeilor victimizate în cazuri de viol;
- **nu există centre de urgență**, resurse specializate și training-uri pentru psihologi sau alte persoane care să acționeze în interesul persoanelor, cel mai adesea femei, care au suferit agresiuni sexuale.

- **legea nu face niciun fel de mențiune specială pentru infracțiunea penală de viol**, aplicându-se fără excepție la toate infracțiunile “pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate”, categorie din care fac parte și violurile descrise în alin. 1 al art. 197 din codul penal: “Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi” (“violul simplu” cum a fost descris de mediatorul Zeno Sustac, vicepresedinte al Consiliului de Mediere). Spre deosebire de alte tipuri de infracțiuni tratate astfel de codul penal (cum ar fi distrugerea de domiciliu, tulburarea folosinței locuinței, violarea secretului corespondenței, abuzul de încredere, lovirea, vătămarea corporală, etc.), în cazul violului – inclusiv cel “simplu” – victimele suferă adeseori de tulburări de stres post-traumatic, iar însuși posibilitatea de a intra în contact cu agresorul (uneori interacțiunea cu orice persoană de sex masculin pentru o femeie care a suferit o agresiune sexuală) înseamnă o traumă în plus.

Așa cum s-a dovedit cu cazul polițistei de la Balș, Olt, agresată repetat de superiorul său cu știința și implicarea directă a altor persoane din poliție, **violul este o formă de violență perpetuată preponderent de bărbați, larg acceptată și împământenită chiar în instituțiile care**

deservesc sistemul de justiție. Sau, așa cum s-a întâmplat într-un alt caz din Giurgiu, chiar în cazuri de “viol agravat”, agresorii sunt cercetați în libertate, punând siguranța personală și “libertatea” de mișcare și acțiune a victimei în pericol. Acestea sunt realități care pentru femeile agresate sexual de bărbați se traduc prin confruntarea cu un întreg sistem, nu doar cu agresorul, dacă și atunci când se hotărâsc să își facă dreptate.

Toate aceste lucruri reduc la zero probabilitatea ca niște ședințe de “mediere” între o victimă și un agresor, mediate de oameni nepregătiți și cel mai probabil ne-simpatetici, dacă nu ostili intereselor victimelor, să îndeplinească în vreun fel scopul teoretic al medierii.

Din toate declarațiile făcute, este evident că cei din comunitatea mediatorilor nu înțeleg unde ar fi vreo problemă în faptul că persoanele care au suferit o agresiune sexuală ar fi obligate să înceapă prin a face niște pași spre o “mediere” cu agresorul – mai ales când legiuitorii au găsit niște soluții așa încât să nu fie maxim de traumatizantă, adică să fie obligatorie nu medierea în sine, ci o sesiune de informare despre mediere, iar sesiunea să se poată desfășura (la cererea victimei) separat de cea la care va lua parte și agresorul. Iar această primă sesiune de informare – spre deosebire de sesiunile de mediere care sunt foarte costisitoare – va fi complet gratuită.

Explicația pentru lipsa de înțelegere din partea mediatorilor a gravității transunerii acestei legi în practică, ca și motivul pentru care ideea de a soluționa violurile prin intermediul unei medieri cu oameni nepregătiți în privința particularităților și sensibilității subiectului agresiunilor sexuale, se află în viziunea pe care tind să o aibă acești oameni – o viziune foarte comună, de altfel (și unul din mecanismele prin care se instaurează și normalizează cultura violului din jurul nostru): prejudecățile sexiste, desconsiderarea victimelor, acordarea încrederii din oficiu agresorului și suspiciunea automată față de reclamantă etc.

Mai mult, felul în care mediatorii prezintă avantajele teoretice ale medierii în cazuri de viol ignoră realitatea dură că, deși nu există semne de diminuare a violenței bărbaților contra femeilor și violentei sexuale (ci dimpotrivă), sunt raportate tot mai puține cazuri, iar numărul inculpaților trimiși în judecată este infim, tocmai pentru că victimele sunt sfătuite în general să n-o facă și adeseori retrag plângerile, iar noua adăugire la lege nu face decât să agraveze această situație de regres.

Și nu în ultimul rând, aducem la cunoștință și atragem atenția asupra raportului cu concluziile convenite în data de 15 martie 2013 în cadrul celei de-a 57 sesiuni a Comisiei ONU pentru Statutul Femeilor cu privire la eliminarea și prevenirea tuturor formelor de violență împotriva femeilor. Potrivit acestui raport, statele membre sunt obligate să ia măsurile legislative necesare pentru interzicerea medierii și concilierii obligatorii a faptelor ce țin de violența împotriva femeilor.